

МАТЕРИАЛИ ЗА ЧЕТЕНЕ

1.-2. клас

Съставил: Красимира Георгиева-Иванова

Илюстрации: Pihabay и авторски

Текстове: народно творчество и авторски

2022, Еспоо

Съдържание

Хитър Петър надхитрил симидчията	3
Колко са магаретата.....	5
Момчето и вятърът.....	6
Неправда	9
Скоропоговорки	10
Сурва, сурва година	13
Как да си направим сурвакница?	14
Легенда за мартеницата.....	15
Силният лъв и малката мишка	18
Лъв.....	19
Мишка	20
Кой е по-силен?.....	21
Гатанки	22
Двамата другари	24
Мечка	24
Как цветовете станали приятели?	26
Приключението на изгубеното чорапче.....	28

Хитър Петър надхитрил симидчията

Когато бил млад, Хитър Петър бил много беден. Няма парички да се обръсне, та си пушал мустаци и брада.

По едно време го повикали да иде войник. А как ще се яви с тази брада? Тръгнал той из пазара да се обръсне, но без пари никой не искал да го бръсне. Тук ходил, там ходил, спрял се най-накрая при един симидчия, гледа, зяпа, пули се. Симидчията го видял и му рекъл:

– Какво само току зяпаш?

Хитър Петър казал:

– Гледам ти симидите, че мога на един път да ги изям!

– Не можеш! – рекъл симидчията.

– Хайде да се хванем на бас, да се обзаложим!

– На какво да се обзаложим? – попитал симидчията. Хитър Петър казал:

– Ако не ги изям, ще ми обръснеш брадата и мустаците!

Симидчията се съгласил и викнал един бръснар, да не избяга Петър.

Започнал Петър да яде. Ял що ял, наял се, надумкал се здравата и повече не можел да яде.

Тогава бръснарят хванал Петър и му обръснал брадата и мустаците.

Засмял се Хитър Петър и рекъл:

– Да си жив и здрав, чичо симидчи, че със симидец ме нахрани и за войниклъка ме обръсна!

*** Симидчия - Човек, който прави или продава симиди.**

Симид е питка от бяло брашно, заквасена със специална мая

питка

франзела

хляб

кроасан

кексче

поничка

геврек

кифлички

торта

най

Колко са магаретата

Подкарал Настрадаин ходжа **пет** магарета — да ги продава на пазара. Тичал подире им, гонил ги, докато се уморил и яхнал **едно** от тях. Като отпочинал малко, той преброил магаретата, които вървели напреде му с клепнали уши.

— Бре, само **четири**! — викнал ходжата уплашен и скочил на земята. — Едното се е изгубило, ще се върна да го намеря!

Но преди да се върне, той преброил магаретата още веднъж и видял, че са **пет**. Зарадвал се, пак се метнал на **едно** от магаретата и подгонил другите напред.

След известно време той се заловил отново да ги брой!

— Пак **четири**! — извикал Настрадаин ходжа и почнал да мига. Тъкмо в туй време насреща му идвал Хитър Петър.

— Хитър Петре, моля ти се, кажи ми колко са магаретата, които виждаш напреде си, защото, когато ги броя от земята, излизат **пет**, а щом се метна на самара — **едното** се губи.

Хитър Петър се усмихнал и отвърнал:

— Магаретата са **шест**, само че едното е с **два** крака.

нула

едно

две

три

четири

пет

шест

седем

осем

девет

Момчето и вятърът

В едно селце живеела бедна жена. Едничката ѝ радост било нейното момче. Тя много го обичала, а то за всичко я слушало. Един ден решила да му замеси **питка** и го изпратила да донесе **брашно**.

Момчето отишло в хамбара, напълнило една тавичка и я понесло към къщи. В това време духнал силен **вятър** и отвял брашното. Върнало се момчето в хамбара, пак духнал вятърът, брашното се вдигнало от тавичката и се разпръснало до последната прашинка

Трети път отишло. Пак същата работа.

— Така ли?! Сега ще става, каквото ще става! — разсърдило се момчето и тръгнало да търси вятъра, за да си иска брашното.

Много път извървяло, през много земи минало и стигнало най-сетне при вятъра.

— Добър ден! — казал вятърът.

— Дай ни брашното! — троснало се момчето. — Ние и така сме сиромаси, а ти ни остави и без брашно!

— Не се сърди! — прошумолял вятърът. — Аз само си поиграх. Слушай сега — брашно нямам, ала ще ти дам тая **кърпа**. Разстелеш ли я, трябва само да ѝ кажеш: „Кърпице, дай ми ядене!“, и ще имаш всичко, каквото поискаш.

Момчето поблагодарило на вятъра, взело кърпата и се запътило към къщи. Уморило се от дългия път и щом се стъмнило, отбило се да пренощува в една крайпътна странноприемница. Огладняло, а нямало пари. Момчето си рекло: „Я да видя вярно ли е това, което ми каза вятърът!“ Проснало кърпата и изрекло:

— Кърпице, дай ми ядене!

Веднага върху кърпата задимели всякакви гозби, колкото ти душа иска. Ястията няма да свършат — все нови и нови чудесии се появявали на трапезата.

Ханджията и ханджийката онемели от завист. Приискало им се да имат тази кърпа и бързо да станат богати.

През нощта, когато всички заспали дълбоко, ханджията и ханджийката влезли на пръсти при момчето, измъкнали полекичка възшебната кърпа, а на нейно място оставила друга, най-обикновена.

Сутринта момчето не разбрало какво са направили ханджията и ханджийката.

Щом се прибрало у дома, още от вратата извикало:

— Мамо, аз бях при вятъра да си искам брашното, но вместо брашно той ми даде ей тая кърпа. Кърпата дава ядене винаги когато ѝ поискат.

Момчето разгърнало кърпата и казало:

— Кърпице, дай ми ядене!

Но пред тях не се появило нищо, дори късче хляб. И момчето веднага хукнало по познатия път при вятъра. Вятърът този път се ядосал, но дал на момчето **козле**, което дава пари.

Момчето отседнало в същата странноприемница, но собствениците отново откраднали подаръка и оставили свое козле.

Рано на другия ден момчето си тръгнало от странноприемницата — бързало поне сега да зарадва бедната си майчица. Щом влязло в двора, извикало:

— Мамо, мамо, вятърът ми подари козле, което дава пари!

-Козленце, дай ми пари! — изрекло момчето възшебните думички.

Ала дори една-едничка паричка не се появила, колкото и да чакали, колкото и да се надявали майката и синът.

Тръгнало пак и на третия ден пристигнало при вятъра, за да си иска брашното.

— Не се сърди! — извил се вятърът около него. — Ти сам си виновен! Вземи тази пръчка. Щом ѝ кажеш: „Пръчице, на работа!“, всичко ще бъде наред. Хайде, тръгвай сега!

Момчето взело пръчката и мигом хукнало обратно. Стигнало до странноприемницата и веднага си легнало, но не могло да заспи. В това време в стаята се вмъкнали ханджията и ханджийката. Тоя път искали да откраднат пръчицата. Ала момчето ги усетило и викнало:

— Пръчице, на работа!

Че като скочила пръчицата, като се развъртяла, заудряла силно ханджията и ханджийката. Те се развикали и побягнали, а пръчката припала след тях.

— Олеле, спри тая пръчка, ще ти върнем кърпата и козлето! Спри пръчката, спри пръчката! — замолили се и двамата.

— Пръчице, спри! — заповядало момчето.

Ханджията и ханджийката заохкали, закуцукали и бързо-бързо върнали кърпата и козлето. Момчето си ги прибрало и весело се върнало вкъщи, където го чакала майка му.

И двамата заживели щастливо и винаги делели с бедните всичко, което им давали кърпата и козлето. А лошите хора се страхували от пръчката и никой никога не посмял да им вземе даровете на вятъра.

Ако ти беше вятърът, какви вълшебни предмети щеше да дадеш на момчето?

Неправда

Хитър Петър отивал към едно далечно село. Изморил се от дългия път и седнал да си почине под сянката на един голям дъб. На земята под дървото имало нападали много жълъди. Хитър Петър взел един жълъд, поогледал го, поогледал и дървото и се замислил:

- Каква несправедливост! Такова голямо дърво, а такива малки плодове ражда! А тънките лозинки раждат тикви по-големи от човешка глава!

Тогава паднал един жълъд и го ударил по главата.

- А, природата си знае работата!- рекъл Хитър Петър
- -Добре, че дъбът не ражда тикви!

Скоропоговорки

1. Сака отишъл при Сака да си сака сака и Сака казал на Сака, че не си сака сака, който си сака.

сака = иска

2. Бъброви бодри добри бодро бърбят. Бърбете бодро, бърбови добри! Добро утро, бърбови добри!

бобр

Б б

Р р

3. Вили с Лили сини сливи свили.

4. Защо Наречен е наречен Наречен? Защото ако Наречен не беше наречен Наречен, Наречен нямаше да бъде наречен Наречен.

5. Крал Карл и кралица Клара крали кларинети от кралската кларинетаджийница на крал Карл Трети.

6. Чичковите червенотиквеничковчета

Ч ч

7. Двама карикатуристи се опитвали да изкарикатурят неизкарикатуряемата карикатура, но вместо карикатуристите да изкарикатурят неизкарикатуряемата карикатура- неизкарикатуряемата карикатура изкарикатурила карикатуристите.

8. Шена шипки в шапка събрах. Шипки с шипчета по тях.

шипки

Ш ш

9. Петър плет плете, през три пръта преплита. Плети Петре плети, през три пръта преплитай.

10. Рекох да ти река, па не ти рекох; па си рекох, ха да ти река, че да не речеш – рече да ми рече, па не ми рече.

11. Пели, пели пет петлета върху плета пет куплета. Лиса слушала зад плета и ги няма пет петлета.

петел

12. Значи отишъл при Значи, да пита Значи какво значи думата ,значи'. Значи отговорил на Значи, че думата ,значи' нищо не значи.

З з

13. – Добри, дроби!

Д д

– Добре, дробя!

14. Щепселче, щепселче, шницелче, шницелче.

Ц ц

щепсел

Щ щ

15. Шейсет и шест шишета се сушат на шейсет и шест шосета.

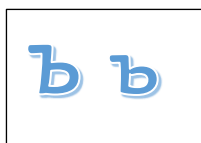
шишета

16. Броил броил биволи, биволи броил Борил.

бивол

17. Под път пъдпъдък, до път пъдпъдък и на път пъдпъдък.

(Линкът към видеото е добавен с разрешение на авторите)

Сурва, сурва година

Сурва, сурва година,

весела година!

Едър клас на нива,

голям грозд на лоза,

жълт мамул на леса,

пълна къща с коприна,

червена ябълка в градина,

живо-здро до година,

до година, до амина!

Как да си направим сурвакница?

1.Вземи клонче от дрян. Ако нямаш дрян, може да използваш клонче от върба.

3.Нанижи пуканки на конец. Вържи ги на сурвакницата.

5.Нанижи соленки или малки гевречета и ги вържи на сурвакницата.

2.Украси го с червена и бяла прежда. Може да добавиш и други цветове – синьо, зелено и други.

4.Украси с нанизани орехи и сушени плодове.

6.Вържи паричка или звънче.

Легенда за мартеницата

-Бабо, пак ли извади червената и бялата прежда?
Защо всяка година?

Бабата се усмихнала и погалила по главата
малката любопитка.

-Ще ти разкажа легендата за мартеницата. –
казала бабата.

-

Първа легенда

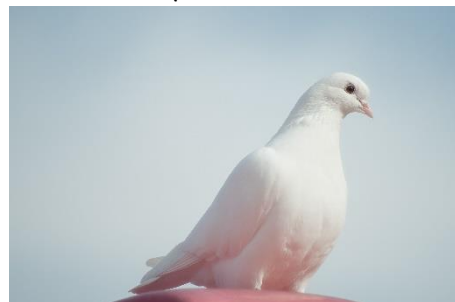
Към края на своя живот владетелят на прабългарите хан Кубрат повикал петте си сина и им заръчал да бъдат винаги заедно, за да не могат врагове да ги нападнат и победят. Когато ханът починал, силни врагове нападнали прабългарите и пленили дъщерята на Кубрат –Хуба. Владетелят на враговете поискал братята да го признаят за техни владетел. Това било трудна задача за братята на Хуба.

Най-големият син Баян се признал за победен и останал при пленената си сестра. Другите тръгнали да търсят свободна земя за своите племена. Единият от братята се отправил на север, а другите – Аспарух, Кубер и Алцек потеглили на юг. Преди да се разделят, братята тайно се уговорили с Хуба и Баян, те да останат при хан Ашина, докато някай от тях намери свободна земя. След това този, който намери земя и създаде нова българска държава, щял да им изпрати птица вързана със златна нишка на крачето. Това ще бъде знак да избягат. И така, братята потеглили и оставили пленената девойка и Баян в ръцете на злия Ашина.

Не след дълго при Хуба долетял гълъб, изпратен от Аспарух, който имал златен конец на крачето. Като се били разбрали, Хуба и Баян избягали от Ашина и достигнали водите на Дунав. Не знаели какво да направят. Птицата можела да им покаже пътя, но те не знаели как да преминат на другия бряг. Баян взел бял конец, който Хуба вързала на крачето на гълъба. Така тя искала да уведоми брат си Аспарух, че вече са наблизо. Но точно миг, преди да пуснат птицата да полети, се появили преследвачи, които започнали да ги обстрелват. Баян бил ранен от стрела и началото на конца,

който държал, почервенял от кръвта му. В този момент на другия бряг на реката се появил Аспарух с неговите войници. Той очаквал появата на брат си Баян и сестра си Хуба. Хуните, знаейки силата на българското оръжие, се изплашили и обърнали конете си назад.

Аспарух помогнал на Хуба и Баян да преминат реката и ги отвел при своите войници. Взел конеца от Баян и белия му край завързал с червения. След това Аспарух застанал пред войската и признал, че той и неговите братя не са се вслушали в съвета на баща си и така са заплатили с кръвта си своето разединение. Закичил всеки един от своите войни с късче от този свещен конец. Заръчал червено-белият конец никога да не се разкъсва, защото тази окървавена нишка завинаги ще свързва българите и ще им напомня за славната България на Кубрат и за неговия завет – винаги да са единни.

Това се случило на първи март. Така се родило и името на **мартеницата**. Оттогава на тази дата всички българи се окичват с червено-белите конци за здраве, радост и успех.

Втора легенда

Българският владетел хан Аспарух получил подарък от сестра си. Тя изпратила гълъб и вързала бял конец на крачето на птицата. Конецът наранил крака на птицата и се оцветил в червено.

Така се появила мартеницата – бял и червен конец, свързани заедно. Бялото – ново начало, искреност, дълъг живот. Червеното – здраве, приятелство.

Разменяме мартенички на 1 март. Сваляме ги, когато видим щъркел

Когато видим цъфнало дърво, сваляме мартеничките и ги връзваме на цъфнало плодово дърво, за да дава повече плодове.

-Бабо, защо миналата година каза, че Баба Марта се сърди? Коя е баба Марта?

Легенда за Баба Марта

Баба Марта е като месец март. Когато тя се смее, времето е топло. Когато се сърди, тогава през месец март е студено, вали сняг и духат студени ветрове. Затова се опитваме да я накараме да се усмихне, като слагаме мартенички, които да я развеселят.

Някои вярват, че месец януари и месец февруари са братя на Баба Марта. Когато е сърдита, тя е ядосана на своите непослушни братя. Когато се усмихва, тя се радва на техните пакости.

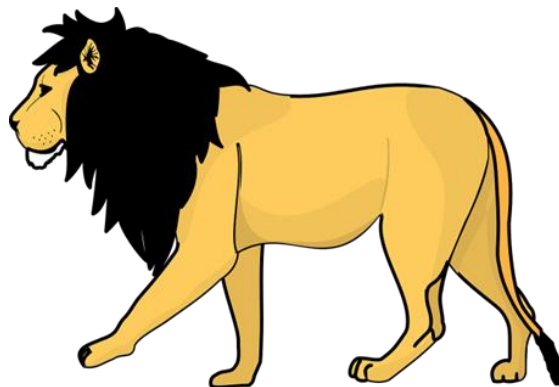
Баба Марта идва на първи март и закичва децата с мартенички, за да са здрави и усмихнати.

Силният лъв и малката мишка

Един ловец хванал с клопка в гората лъв, вързал го с въже и пратил другарите си в града да купят синджир, за да вържат още по-здро̀во силното животно. Лъвът ревал страшно, дърветата се превивали от гласа му, копал с краката и изровил всичко наоколо.

А близо до корена на дъба имало дупка. А в дупката една мишка се сгушила, изплашена от рева. По едно време, когато лъвът се уморил да реве, мишката излязла да види какви са тия ревовѐ. Поразгледала насам-натам и като не видяла нищо, попитала лъ̀ва:

— Кажи ми, приятелю, от какво имаш нужда? Може би ще ти помогна!

Лъвът изръмжал:

— Не видиш ли какво ми е? Хванаха ме едни ловци, вързаха ме с това въже и ще донесат синджир, за да ме вържат по-здро̀во и да ме водят из градовете, за да ми се смеят и подиграват всички. Който ме види, все ще рече: „Значи, и царят на животните може да стане за посмешище?“ Какво можеш да ми помогнеш ти, като си толкова малка и слабичка?

— Та това ли ти било мъката? Защо не ми каза по-рано? — попитала мишката. — Ей сега ще видиш как ще те спася.

Мишката се хвърлила на врата на лъ̀ва и „кръц, кръц, кръц“, презризала въжето.

— Бягай сега, лъ̀вчо! — извикала мишката щастлива.

А лъвът, щом се видял свободен, хукнал да бяга и се чудел: „Как можа да се случи така! Аз, такъв голям и силен лъв, цар на всички животни, страшилище за малки и големи, какво стана с мен! Какво дойде до главата ми! Какво време доживях, та сега да се имам длъжник на една нищо и никаква мишка! Как се случва така, че и най-силният и могъщ не знае откъде може да му дойде помощ! **Затова трябва винаги и с всички — и с малки, и с големи — да бъдеш всякога приятел.**“

Лъв

Лъвът е хищник (храни се с месо), който е от семейство Котки. Теглото му достига до 250 кг. Той е втората по големина котка, която обитава днес земята. Най-голямата котка е тигърът.

Живее в Африка и в някои части на Индия. Лъвовете живеят до 10-14 години. В плен те може да живеят над 20 години.

Живеят на групи. Групите се наричат прайд. Ловуват заедно. Хранят се с едри копитни животни.

Мъжките лъвове пазят прайда. Женските ловуват и се грижат за малките. Ще познаем мъжките лъвове по тяхната грива.

Наричат лъва „цар на животните“. Рядко друго животно може да убие лъв, но това не е невъзможно.

Мишка

Мишките са дребни гризачи. Козината е къса, имат кръгли черни очи, дълга опашка и заострен нос. На цвят може да са сиви, кафяви или черни. Коремчетата са светли.

Тези животни не виждат много добре, но пък техните сетива за вкус, осезание и мирис са много добре развити.

Мишките се смятат за вредители, защото унищожават зърнените култури на хората (пшеница, овес, ечемик, ръж).

Най-често срещаните видове са домашна, полска и горска. Живеят до 1-2 години.

Те са всеядни – може да ядат растителни, но и месни храни. Тази им способност да гризат всичко вреди на хората. Мишките изгризват храна, дрехи, книги, дори електрически кабели. Така може да предизвикат късо съединение и пожари.

Мишките пренасят болести, които са опасни за хората.

Кой е по-силен?

Слънцето и вятърът спорели кой от двамата е по-силен.

Минал пътник, облечен с дебел кожух. Вятърът казал на слънцето :

– Хайде да видим кой ще свали кожуха на пътника.

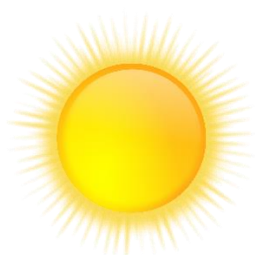

И той започнал да духа колкото сила имал. Но колкото по-силно духал, толкова пътникът по-добре се загръщал. Така вятърът не успял.

Дошъл ред на слънцето. То се показало засмяно през облаците. Пътникът се стоплил и след малко сам съблякъл кожуха си.

Времето е:

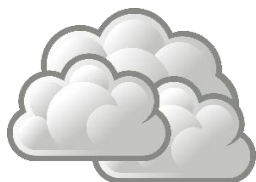
грее слънце

вали дъжд

вали сняг

облачно

духа
вятър/ветровито

гръмотевично

Гатанки

Знаят всички земни твари:

не е огън тя, а пари.

Що е то?

Радвам се, когато го купувам и към вкъщи крача,

режа ли го,

без да се преструвам-плача.

Що е то?

Две съседки най-добри заедно са от зори. Цял ден смели се и пели,
но не се видели.

Що е то?

По-ниско от кокошка, по-високо от човек.

Що е то?

Чувам всичко на този свят,

но не казвам нищичко, брат.

Що е то?

Без уста е, а е зъб до зъб.

Реже с тях и бор, и бук, и дъб.

Що е то?

На едно място стои и пресмята, знай се, но може да брои само до
дванайсет.

Що е то?

Не е птица, а лети, не е бръмбър, а бръмчи.

Що е то?

Ох, колко са много в нощта голяма,

а денем – сякаш изобищо ги няма.

Що е то?

Чакат ме, викат ме. Когато дойда, всичките се крият.

Що е то?

Едно дърво има дванайсет клона, всеки клон има по четири гнезда,
всяко гнездо има по седем яйца.

Що е то?

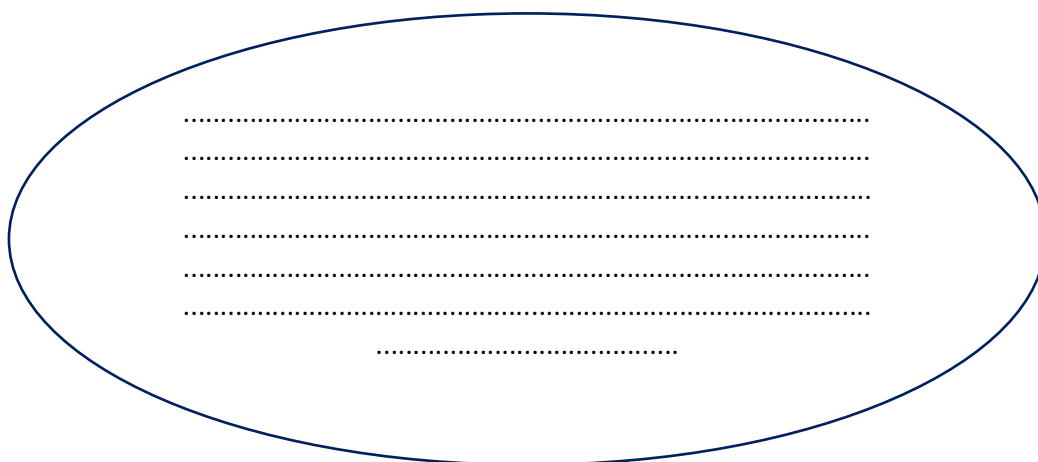
Четири сестри на една майка. Първата с бели коси, все сърдита.
Втората все в зелено се облича, с цветя в косите. Третата все
сияе като слънце. Четвъртата в дрехи в червено, жълто и
оранжево се облича, плодове събира.

Що е то?

Отговори:

коприва; лук; очите; шапка; ухото; трион; часовник; самолет;
звезди; дъжд; годината с месеците, седмиците и дните; сезоните-
пролет, лято, есен, зима

Можеш ли да измислиш собствена гатанка?

Двамата другари

Вървели през гората двама другари и насреща им изскочила мечка. Единият се втурнал да бяга, покатерил се на едно дърво и се скрил, а другият останал на пътя. Нямащо да прави — проснал се на земята и се престорил на мъртъв.

Мечката приближила до него и почнала да го души: а той дори престанал да диша.

Мечката помирисала лицето му. Помислила, че е мъртъв и отминала.

Когато мечката си отишла, онзи слязъл от дървото и почнал да се смее:

— Е, какво ти пошушна мечката на ухото? — рекъл той.

— Каза ми, че са лоши ония хора, които бягат от другарите си по време на опасност.

Мечка

Мечката е едно от най-едрите горски животни. Тя е една от най-едрите и опасни хищници.

Прародителите на мечките са живяли преди 10 милиона години. Приличали са на вълци, но по-големи.

Мечките днес са много малко на брой, защото хората са ги убивали заради месото и кожата.

Кафявата мечка е най-разпространения вид. Тя може да тежи от 400 кг до над 1000 кг.

Мечката гризли също спада към кафявите мечки. Най-тежката мечка гризли е тежала 1150 кг.

Мечката се храно с плодове, растения, ядки, но може да яде и месо. Много обича риба.

Мечката обича водата.

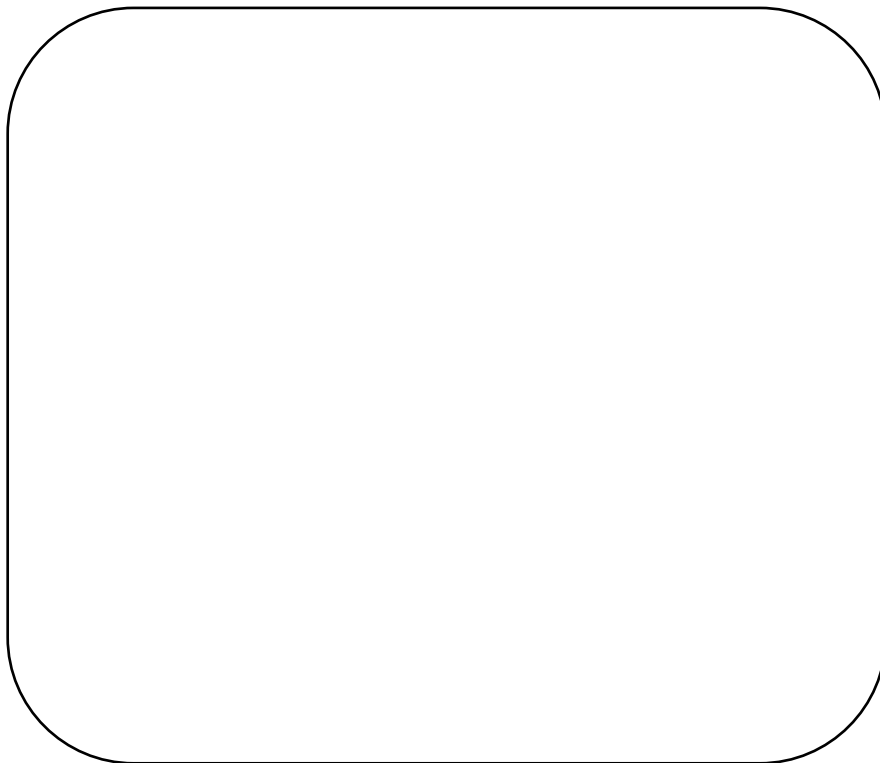
Мечката спи ,зимен сън'.

Мечките рядко нападат хора, освен ако не се чувстват застрашени и не пазят малките си.

Ако Ви нападне мечка, трябва да легнете по лице на земята. Дори да Ви подуши, не трябва да мърдате.

Всички харесват малките мечета. Вие имате ли плюшено мече?

Как изглежда? Нарисувайте.

Как цветовете станали приятели?

Това се случило много отдавна. Цветовете живеели отделно един от друг и не искали да бъдат приятели. Всеки си мислел, че е по-важен от другите.

Червеният цвят смятал, че е много важен, защото е цветът на кръвта, на червените ябълки и ягоди, на доматиите, чушките и на зачервените бузки.

Оранжевият цвят се мислел за специален, защото е цветът на залеза, който омайва всички, на сочния портокал и на кайсията.

Жълтият смятал, че е злато, огнено слънце и горещ пясък. Кой не обича слънце и пясък?!

Зеленият пък нали е цветът на листата и тревата, на четирилистната детелина, на свежата салата.

Синият надменно ги гледал от височината на синьото небе.

Индиго спокойно ги гледал и вдъхнал аромата на една теменужка и написал писмо на баба с химикалка. Буквите, разбира се, били с цвят на индиго.

Виолетовия цвят се ядосал на индиго, че му е взел теменужката.

Скарали ле, спречкали се. Другите цветове решили да се намесят. Започнала голяма кавга. Всеки надвиквал другия. Такава олелия настанала, че затрещяло и загърмяло. Синият цвят се поуплашил и заплакал. Заваляли сълзи от сините облаци.

Изведнъж се показало слънцето, за да види какво става. Като видяло цветовете да се карат се позасмяло и подредило цветовете един до друг. Огледали се цветовете и се изумили колко красиво изглеждат заедно. Защо са стояли разделени досега? Защо не са били приятели? Приятелството е красиво.

червено

оранжево

жълто

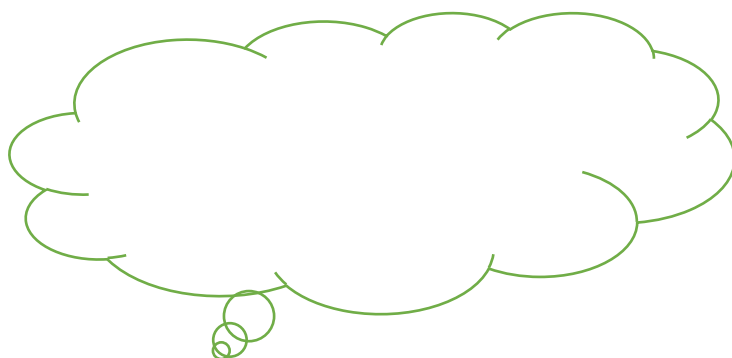
зелено

синьо

индиго

виолетово

Кой е твоят любим цвят? Оцвети

Приключението на изгубеното чорапче

-Днес е време за пране - каза мама.

Чорапчетата неспокойно се размърдаха в коша за пране, защото всяко пране беше и вълнуващо, и страшно.

Един чифт детски чорапчета на сърчица се позасмяха на останалите чорапчета:

-Какво толкова се страхувате. След прането ще бъдем чисти и ще ухаем свежо.

-Дано сте прави! - добави един малко поизтърган чорап и се притисна силно до своето другарче.

Всички чорапи бяха вече в пералнята, водата потече и започна буйна въртележка. Всички се опитваха да стоят до своите приятелчета, но не и новият чифт чорапчета. Те се смееха, въртяха, подскачаха, криеха се в джобовете на блузите. Много се забавляваха!

Започна мама да простира прането. Първо закачи едното от новите чорапчета. То беше много щастливо. Та нали току-що беше в увеселителен парк.

След това започнаха да се нареждат останалите чорапи по двойки – едноцветни, многоцветни, на точки...Малкото чорапче започна да се оглежда.

-Да сте виждали чорапче със сърца в най-различни цветове?

-Не сме. Видяхме на цветчета, но те са вече ето там, в онзи ъгъл.

-Не. Ние сме едноцветни чорапи!-казали други чорапи.

-Може би от пияната не виждам добре - помисли си чорапчето. Поразтъркало очички. Огледало се и пак попитало:

-Извинявай, ти ли си моето другарче?

-Не, аз съм чорап на таткото. Не съм някакво си детско чорапче! - обиди се един чорап на ромбове.

Чорапчето се натъжи. Защо ли не послуша останалите чорапи и не стоя близо до другарчето си?

Чу се детски глас:

-Мамо, къде ми е другото ново чорапче? Искан утре да обуя новия чифт на красиви сърчица!

Майката и детето започнали да търсят чорапчето. Гледали в коша за пране, гледали в ръкавите и крачолите на дрехите. Накрая открили малкото чорапче, което било останало вътре в пералнята.

Ах, колко се зарадвало изгубеното чорапчето, когато видяло своето приятелче:

-Ох, какво приключение! Бях като нинджа и се криех в пералнята, прилепен до стената. Но никога вече няма да правя така! Вече знам, че дори и когато се забавляваме, трябва да мислим за близките хора и да не ги караме да се тревожат.

Двете чорапчета се прилепили едно до друго щастливи.

Случвало ли се е да си изгубиш едното чорапче?

Имаш ли любими чорапи? Как изглеждат? Нарисувай.

